

JOE ABERCROMBIE

De VAL *van*
EEN KONING

DE EERSTE WET
BOEK 3

Voor de vier lezers
Jullie weten wel wie jullie zijn

Deel I

‘Zoals het leven is, droom je
vanzelf over wraak’

Paul Gauguin

De gifhandel

Superieur Glokta stond in de gang te wachten. Hij strekte zijn vergroeide nek eerst de ene kant op en toen de andere, hoorde het bekende geklik, voelde de vertrouwde koorden van pijn die zich uitstrekten door de verknoopte spieren tussen zijn schouderbladen. *Waarom doe ik dit, als het altijd pijn doet? Waarom moeten we altijd weer de grenzen van de pijn opzoeken? Met je tong tegen de zweer porren, over de blaar wrijven, aan het korstje peuteren?*

‘Nou?’ snauwde hij.

De marmeren buste onder aan de trap bood hem slechts zwiigende minachting. *En daarvan valt me al meer dan genoeg ten deel.* Glokta schuifelde weg. Zijn nutteloze voet schraapte over de tegels achter hem aan en het geklik van zijn stok weerkaatste langs de sierlijsten rondom het hoge plafond.

Als het op de hoge edelen van de Open Raad aankwam was heer Ingelstad, de eigenaar van deze bovenmaatse zaal, beslist een ondermaatse man. Het hoofd van de familie, die met het verstrijken van de jaren zijn fortuin had zien afnemen, wiens rijkdom en invloed tot bijna niets waren verschrompeld. *En hoe verschrompelder de man, hoe gezwollener zijn pretenties worden. Waarom beseffen ze dat nooit? Kleine dingen lijken in grote ruimtes alleen maar nog kleiner.*

Ergens in de schaduw braakte een klok wat slome klokslagen uit. *Het is al lekker laat. Hoe verschrompelder de man, hoe langer hij je laat wachten. Maar ik kan geduldig zijn als het moet. Er zijn immers geen schitterende banketten, geen extatische menigten, geen mooie vrouwen die ademloos op mijn komst wachten. Niet meer. Daar hebben de Gurken wel voor gezorgd, in de duisternis onder het paleis van de keizer.* Hij drukte zijn tong tegen zijn tandvlees en gromde toen hij zijn been verschoof, waardoor speldenprikjes naar zijn rug omhoogschoten en zijn oogleden gingen trillen. *Ik kan geduldig zijn. Het enige voordeel dat je hebt als elke stap een beproeving is. Je leert snel om je voorzichtig te bewegen.*

De deur naast hem ging ineens open. Glokta draaide abrupt zijn hoofd om en moest zijn best doen een grimas te verbergen toen zijn nekwerfels kraakten. Heer Ingelstad stond in de deuropening: een grote, vaderlijke man met een rossige huid. Hij glimlachte vriendelijk toen hij Glokta de kamer in wenkte. *Bijna alsof dit een gezelligheidsbezoekje is, en nog welkom ook.*

‘Mijn verontschuldigen dat ik u heb laten wachten, superieur. Ik heb zo veel bezoekers gehad sinds ik in Adua ben aangekomen dat het me duizelt!’ *Laten we dan maar hopen dat je niet te pletter stort. ‘Zo veel bezoekers!’ Bezoekers met aanbiedingen, ongetwijfeld. Aanbiedingen om je stem te kopen. Aanbiedingen voor je hulp bij het kiezen van onze volgende koning. Maar mijn aanbod zul je slechts met pijn en moeite kunnen weigeren, denk ik.* ‘Blijft u wijn, superieur?’

‘Nee, heer, dank u.’ Glokta hobbelde gepijnigd de drempel over. ‘Ik blijf niet lang. Ook ik heb vele dingen te regelen.’ *Verkiezingen sjouwen niet met zichzelf, weet je.*

‘Natuurlijk, natuurlijk. Gaat u toch zitten.’ Ingelstad liet zich blijmoedig in een stoel vallen en gebaarde naar een andere. Het duurde even voor Glokta zat; hij moest zich voorzichtig laten zakken en met zijn heupen schuiven tot hij een positie vond waarin zijn rug hem niet constant tergde. ‘En wat wilde u met me bespreken?’

‘Ik ben hier in naam van hoofdlector Sult. Ik hoop dat u niet gekrenkt zult zijn als ik me botweg uitspreek, maar Zijne Eminentie wil uw stem.’

De zware gelaatstrekken van de edele vertrokken in geveinsde verwondering. *Heel slecht geveinsd, wat dat betreft.* ‘Ik geloof niet dat ik het begrijp. Mijn stem in welke kwestie?’

Glokta veegde wat vocht onder zijn tranende oog weg. *Moeten we echt zo’n onwaardig dansje doen? Jij hebt er de bouw niet voor, en ik de benen niet.* ‘In de kwestie van wie de troon zal gaan bezetten, heer Ingelstad.’

‘Ah, dat.’ *Ja dát, idioot.* ‘Superieur Glokta, ik hoop dat ik u niet teleurstel, of Zijne Eminentie, een man voor wie ik niets dan het hoogste respect heb,’ en hij boog zijn hoofd met overdreven nederigheid, ‘als ik zeg dat ik me nooit met goed geweten in een bepaalde richting kan laten sturen. Ik vind dat ik, net als alle andere leden van de Open Raad, een heilig vertrouwen geniet. De ketenen van mijn plichtsgevoel gebieden me te stemmen op de man die me de allerbeste kandidaat lijkt van alle uitstekende lieden die kandidaat zijn.’ Hij trok een bijzonder zelfingenomen grijns.

Mooie toespraak. Een dorpsgek zou het misschien zelfs geloven. Hoe

vaak heb ik dat, of iets gelijksortigs, de afgelopen weken al gehoord? Zoals altijd komt dan nu het onderhandelen. De bespreking van hoeveel een heilig vertrouwen precies waard is. Hoeveel zilver opweegt tegen een rein geweten. Hoeveel goud de banden van het plichtsgevoel doorsnijdt. Maar ik heb vandaag geen zin om te onderhandelen.

Glokta trok zijn wenkbrauwen heel hoog op. ‘Ik moet u feliciteren met een nobel standpunt, heer Ingelstad. Als iedereen uw instelling had, zouden we in een betere wereld leven. Inderdaad een bijzonder nobel standpunt... vooral terwijl u zo veel te verliezen hebt. Alles, eigenlijk.’ Hij grimaste terwijl hij zijn stok in zijn hand nam en pijnlijk vooruit schoof naar het puntje van de stoel. ‘Maar ik zie wel dat u zich niet zult laten overhalen, dus ga ik maar eens...’

‘Waar hebt u het in hemelsnaam over, superieur?’ Het onbehagen van de edele was duidelijk van zijn mollige gezicht af te lezen.

‘Nou, heer Ingelstad, over uw corrupte zakelijke betrekkingen.’

De rossige wangen verloren veel van hun gloed. ‘Dit moet een misverstand zijn.’

‘O nee, kan ik u verzekeren.’ Glokta haalde enkele bekentenissen onder zijn jas vandaan. ‘U wordt vaak genoemd in de bekentenissen van hooggeplaatste manufacturiers, ziet u? Heel vaak.’ Hij hield de krakende pagina’s omhoog zodat ze die allebei konden zien. ‘Hierin wordt naar u verwezen als – niet mijn woordkeus, begrijpt u – een “handlanger”. Hier als degene die “het meest profiteert” van een zeer onverkwikkelijke smokkeloperatie. En hier, zult u zien – ik bloos er bijna van – staan uw naam en het woord “verraad” erg dicht bij elkaar.’

Ingelstad zakte onderuit in zijn stoel en zette zijn glas hard op het tafeltje naast zich neer, waarbij er wijn over het gewreven hout klotste. *O, dat moet je echt meteen opvegen. Het kan een vreselijke vlek maken, en sommige vlekken krijg je met geen mogelijkheid meer weg.*

‘Zijne Eminentie,’ vervolgde Glokta, ‘die u als een vriend beschouwt, heeft in ieders belang uw naam buiten de eerste onderzoeken kunnen houden. Hij begrijpt dat u alleen maar probeerde het tij van tegenvallers voor uw familie te keren, en hij kan daar sympathie voor opbrengen. Als u hem echter zou teleurstellen in deze kwestie van stemmen, zou zijn sympathie snel uitgeput raken. Begrijpt u wat ik bedoel?’ *Volgens mij heb ik het overduidelijk gemaakt.*

‘Ja,’ kraste Ingelstad.

‘En de ketenen van uw plichtsgevoel? Zitten die al wat lossier?’

De edele slikte, en nu was de bloes helemaal van zijn gezicht verdwenen. ‘Ik zou Zijne Eminentie natuurlijk graag op alle mogelijke manie-

ren tegemoetkomen, maar... het punt is...' *Wat nu? Een wanhopig aanbod? Een poging tot omkoperij? Een beroep op mijn geweten, misschien?* 'Er is gisteren een afgevaardigde van hoogrechter Marovia bij me geweest. Een man genaamd Harlen Morgenstond. Hij kwam met heel gelijksoortige overwegingen... en niet ongelijksoortige dreigementen.' Glokta fronste zijn voorhoofd. *O ja? Marovia en zijn worm. Altijd net een stap voor, of een stap achter. Maar nooit ver uit de buurt.* Een schrille toon kroop Ingelstads stem in. 'Wat moet ik doen? Ik kan hen niet beiden steunen! Ik zal uit Adua vertrekken, superieur, en nooit meer terugkeren! Ik zal... Ik zal mijn stem niet uitbrengen...'

'Ja, dat doet u verdomme wel!' snauwde Glokta. 'U stemt zoals ik zeg, en Marovia kan naar de hel lopen!' *Nog wat porren? Onsmakelijk, maar zo zij het. Zijn mijn handen niet toch al tot aan de ellebogen besmeurd? Nog wat meer in de beerput graaien zal niet veel uitmaken.* Hij verzachtte zijn stem tot een zoet gespin. 'Ik heb uw dochters gisteren in het park gezien.' Het gezicht van de edele verloor zijn laatste restje kleur. 'Drie onschuldige meisjes die op het punt staan vrouw te worden, gekleed volgens de laatste mode, en de een nog mooier dan de ander. De jongste zal... een jaar of vijftien zijn?'

'Dertien,' kraste Ingelstad.

'Ah.' Glokta krulde zijn lippen op en onthulde zijn tandeloze glimlach. 'Een vroegbloeier. Ze waren nog nooit in Adua geweest, niet-waar?'

'Nee,' fluisterde hij bijna.

'Dacht ik al. Hun uitgelatenheid en pret toen ze door de tuinen van de Agriont liepen waren heel charmant. Ik zweer dat ze de aandacht hebben getrokken van elke jonge vrijgezel in de hoofdstad.' Hij liet zijn glimlach langzaam vervagen. 'Het zou mijn hart breken, heer Ingelstad, als zulke kwetsbare schepsels plotseling werden weggesleept naar een van de strengste straffkolonies in Angland. Plekken waar schoonheid, een goede opvoeding en een vriendelijke aard een heel ander en veel minder plezierig soort aandacht trekken.' Glokta huiverde zorgvuldig geïnteresseerd terwijl hij zich langzaam naar voren boog en fluisterde: 'Zo'n leven wens ik een hond nog niet toe. En allemaal vanwege indiscreties van een vader die de middelen om de zaak recht te zetten binnen handbereik had.'

'Maar mijn dochters hebben niets te maken met...'

'We kiezen een nieuwe koning! Iedereen heeft daarmee te maken!' *Hard, misschien, maar harde tijden vragen om harde actie.* Glokta werkte zich overeind, en zijn hand zwalkte van inspanning op de stok.

‘Ik zal Zijne Eminentie zeggen dat hij op uw stem kan rekenen.’

Ingelstad zakte plotseling en volkomen in elkaar. Als een lekgestoken wijnbuidel. Zijn schouders gingen omlaag, zijn gezicht hing slap van afgrijzen en hopeloosheid. ‘Maar de hoogrechter...’ fluisterde hij. ‘Hebt u dan geen mededogen?’

Glokta haalde zijn schouders op. ‘Vroeger wel. Als jongen was ik weekhartig op het domme af. Ik zweer u, ik huilde al als ik een vlieg in een spinnenweb zag zitten.’ Hij grimaste toen er een spastische spierkramp door zijn been trok terwijl hij zich naar de deur omdraaide. ‘Daar heeft de chronische pijn me van genezen.’

Het was een intieme bijeenkomst. *Maar het gezelschap is amper warm te noemen.* Superieur Goyle loerde naar Glokta vanaf de overkant van de enorme ronde tafel in de reusachtige ronde werkkamer, met schichtige oogjes in een bottig gezicht. *En niet met tedere gevoelens, denk ik zo.*

De aandacht van Zijne Eminentie de hoofdlector, het hoofd van de Koninklijke Inquisitie, was op iets anders gericht. Tegen de gebogen wand geprikt, die ongeveer de helft van de kamer in beslag nam, hingen driehonderdtwintig velletjes papier. *Eén voor elk groot hart in onze nobele Open Raad.* Ze knisperden zachtjes in de bries die door de grote vensters binnenkwam. *Fladderende papiertjes voor fladderende stemmen.* Op elk ervan stond een naam. *Heer dit, heer dat, heer zus-en-zo of waar-dan-ook. Grote mannen en kleine mannen. Mannen om wier mening niemand een zier gaf tot prins Raynault vanuit zijn bed regelrecht zijn graf in viel.*

Veel van de vellen papier waren in de hoek voorzien van een klodder was. Sommige hadden er twee, of zelfs drie. *Loyaliteiten. Op wie zullen ze stemmen? Blauw voor Brock, rood voor Isher, zwart voor Marovia, wit voor Sult, enzovoort. Allemaal onderhevig aan wijziging, natuurlijk, afhankelijk van de windrichting.* Eronder waren regels geschreven in een klein, kriebelig handschrift. Te klein om te kunnen lezen vanwaar Glokta zat, maar hij wist wat er stond. *Echtgenote was vroeger hoer. Valt op jonge mannen. Drinkt te veel. Bediende vermoord in woede-uitbarsting. Gokschulden die hij niet kan betalen.’* Geheimen. Geruchten. Leugens. Het gereedschap van zijn nobele vak. *Driehonderdtwintig namen, en evenzoveel smerige verhaaltjes, elk klaar om aan te peuteren, op te graven en in ons voordeel te gebruiken. Politiek. Waarachtig het werk van de rechtschapenen.*

Dus waarom doe ik dit? Waarom?

De hoofdlector had dringender zorgen. ‘Brock staat nog steeds voor,’ mompelde hij op sombere toon, starend naar de fladderende pa-

pieren met zijn in witte handschoenen gestoken handen op zijn rug. 'Hij heeft een stuk of vijftig stemmen die min of meer zeker zijn.' *Zo zeker als we kunnen zijn in deze onzekere tijden.* 'Isher ligt er niet ver achter, met zeker veertig stemmen. Skald heeft recent wat overwinningen behaald, voor zover we weten. Een onverwacht meedogenloos man. Hij heeft de delegatie uit Starikland min of meer in zijn zak, en dat levert hem zo'n dertig stemmen op, en Barezin ongeveer hetzelfde. Dat zijn de vier grootste kanshebbers, zoals het ervoor staat.'

Maar wie weet? Misschien blijft de koning nog een jaar leven, en tegen de tijd dat het dan tot een verkiezing komt hebben we elkaar allemaal vermoord. Glokta moest bij die gedachte een grijns onderdrukken. De Herenkoepel vol duur geklede lijken, alle grote edelen van de Unie en de twaalf leden van de Gesloten Raad. *Stuk voor stuk in de rug gestoken door de man naast hen. De smerige realiteit van de regering...*

'Heb je Heugen gesproken?' snauwde Sult.

Goyle bracht met een ruk zijn kalende hoofd omhoog en sneerde met schuimende arrogantie naar Glokta. 'Heer Heugen worstelt nog met het waandenkbeeld dat hij onze volgende koning zou kunnen worden, hoewel hij beslist niet meer dan twaalf zetels bestuurt. Hij heeft amper tijd gehad om ons aanbod aan te horen, zo druk was hij bezig met het regelen van nog meer stemmen. Mogelijk is hij over een week of twee voor rede vatbaar. Dan kunnen we hem misschien overhalen onze kant op te komen, maar ik zou er niet op rekenen. Het is waarschijnlijker dat hij zich dan bij Isher schaart. Die twee zijn altijd goede vriendjes geweest, begrijp ik.'

'Fijn voor ze,' snerpte Sult. 'En Ingelstad?'

Glokta verschoof in zijn stoel. 'Ik heb hem in zeer duidelijke be-
woordingen uw ultimatum overgebracht, Eminentie.'

'Dus we kunnen op zijn stem rekenen?'

Hoe moet ik dit nu eens inkleden? 'Ik kan het niet met absolute zekerheid zeggen. Hoogrechter Marovia heeft dreigementen geuit die bijna gelijk waren aan die van ons, bij monde van zijn mannetje Harlen Morgenstond.'

'Morgenstond? Is dat geen hienlikker van Hoff?'

'Kennelijk heeft hij zich verbeterd.' *Of verslechtered, afhankelijk van hoe je ernaar kijkt.*

'Met hem kan worden afgerekend.' Goyles gezicht droeg een bepaald onverkwikkelijke uitdrukking. 'Heel gemakkelijk...'

'Nee!' snauwde Sult. 'Wat is dat toch met jou, Goyle? Als je een probleem ziet, wil je het meteen vermoorden! We moeten voorlopig op

onze tellen passen en laten zien dat we redelijke mensen zijn, die openstaan voor onderhandeling.’ Hij beende naar het raam, en het felle zonlicht glinsterde paars door de grote steen op zijn ambtsring. ‘Intussen wordt de kwestie van het feitelijk besturen van het land genegeerd. Belastingen worden niet geïnd. Misdaden worden niet bestraft. Die smeerlap die ze de Looier noemen, die demagoog, die verrader, spreekt in het openbaar op dorpsfestivals en roept op tot openlijke opstand! Elke dag verlaten boeren hun boerderij en worden bandieten, plegen diefstallen en richten wie weet wat voor schade aan. De chaos verspreidt zich, en wij hebben niet de middelen om het in de kiem te smoren. Er zijn nog maar twee regimenten van de Koninklijke Lijfwacht in Adua over, amper genoeg om de orde in de stad te handhaven. Wie weet of een van onze nobele heren het wachten beu wordt en besluit de troon alvast maar te grijpen? Ik zie ze er rustig voor aan!’

‘Komt het leger al snel uit het noorden terug?’ vroeg Goyle.

‘Onwaarschijnlijk. Die pummel van een maarschalk Burr zit al drie maanden bij Dunbrec en heeft Bethod alle tijd gegeven om zich te hergroeperen voorbij de Wittestroom. Wie weet wanneer hij die klus eindelijk klaart, als het al ooit gebeurt!’ *Maanden besteed aan de vernietiging van ons eigen fort. Je zou bijna wensen dat we minder energie hadden gestoken in het bouwen ervan.*

‘Vijfentwintig stemmen.’ De hoofdlector keek kwaad naar de knisperende papieren. ‘Vijfentwintig, en Marovia heeft er achttien? We boeken amper vooruitgang! Voor elke stem die we winnen, verliezen we er ergens anders weer een!’

Goyle boog zich naar voren in zijn stoel. ‘Misschien, Eminentie, wordt het tijd om nog een bezoekje te brengen aan onze vriend aan de universiteit...’

De hoofdlector siste woest, en Goyle klapte zijn mond dicht. Glokta keek uit het grote raam en deed alsof hij niets buitengewoons had gehoord. De zes verbrokkelde spitsen van de universiteit domineerden het uitzicht. *Maar wat is daar nou voor hulp te krijgen? Tussen het verval, het stof van die oude idioten van adepten?*

Sult gaf hem niet lang de tijd om erover te peinzen. ‘Ik ga zelf wel met Heugen praten.’ Hij priemde met zijn vinger naar een van de papieren. ‘Goyle, schrijf naar gouverneur Meed en probeer zijn steun te krijgen. Glokta, regel een afspraak met heer Wetterlant. Hij heeft zich nog niet uitgesproken. Aan de slag, allebei.’ Sult wendde zich van zijn papieren vol geheimen af en richtte zijn harde blauwe ogen op Glokta. ‘Ga aan de slag en bezorg... me... stemmen!’

Hoofdman zijn

‘Koud vannacht!’ riep Hondman. ‘Ik dacht dat het zomer was!’

De drie keken op. De dichtstbijzijnde was een oude man met grijs haar en een gezicht waarvan was af te lezen dat het wel slechter weer had meegemaakt. Vlak achter hem zat een jongere man, bij wie de linkerarm vanaf de elleboog ontbrak. De derde was nog een jongen, die aan het eind van de kade fronsend naar de donkere zee stond te kijken.

Hondman deed alsof hij een manke poot had toen hij naar ze toe strompelde, met zijn been achter zich aan gesleept en een grimas alsof hij pijn had. Hij schuifelde onder de lamp die naast de alarmbel aan een hoge paal hing en stak de kruik omhoog zodat ze die allemaal konden zien.

De oude man grijnsde en zette zijn speer tegen de muur. ‘Altijd koud bij het water.’ Hij kwam aanlopen en wreef in zijn handen. ‘Maar goed dat we jou hebben om ons warm te houden, hè?’

‘Ja, wat een geluk.’ Hondman trok de kurk eruit en liet die bungenlen, pakte een beker en goot er wat in.

‘Niet zo zuinig, hè, jongen?’

‘Best, hoor.’ Hondman goot er nog wat bij. De man met de ene arm moest zijn speer neerzetten toen hij zijn beker aangereikt kreeg. De jongen kwam als laatste, en hij keek behoedzaam naar Hondman.

De ouwe gaf hem een por met zijn elleboog. ‘Weet je zeker dat je mag drinken van je moeder, jongen?’

‘Wat maakt het uit wat van haar mag of niet?’ gromde hij, terwijl hij probeerde zijn hoge stem stoer te laten klinken.

Hondman gaf hem een kroes aan. ‘Als je oud genoeg bent om een speer vast te houden, ben je ook oud genoeg voor een beker, vind ik.’

‘Ik ben oud genoeg!’ snauwde hij. Hij griste de beker uit Hondmans hand, maar hij rilde toen hij eruit dronk. Hondman herinnerde zich zijn eerste bier, waar hij verschrikkelijk misselijk van was geworden en waarbij hij zich had afgevraagd waar alle ophef over was geweest, en hij glimlachte in zichzelf. De jongen dacht waarschijnlijk dat hij werd uitgelachen. ‘Wie ben jij eigenlijk?’

De ouwe jongen klakte met zijn tong. ‘Let maar niet op hem. Hij is nog zo jong dat hij denkt dat je met onbeschoftheid respect verdient.’

‘Geeft niks,’ zei Hondman, die voor zichzelf een beker inschonk, de kruik op de stenen zette en de tijd nam om te bedenken wat hij zou zeggen, om zeker te weten dat hij geen fouten zou maken. ‘Cregg is de naam.’ Hij had een keer een man gekend die Cregg heette, die was gedood tijdens een schermutseling in de heuvels. Hondman had hem niet bepaald gemogen, en hij had geen idee waarom die naam hem te binnen was geschoten, maar op dat moment maakte de naam die hij koos niet zo veel uit, vond hij. Hij sloeg op zijn bovenbeen. ‘Ik ben bij Dunbrec in m’n poot gestoken, en die is niet goed genezen. Kan niet meer marcheren. Mijn tijd aan het front zit erop, dus heeft de hoofdman me hierheen gestuurd om samen met jullie het water in de gaten te houden.’ Hij keek uit over zee, die als een levend wezen deinde en sprankelde onder de maan. ‘Maar ik kan niet zeggen dat ik het erg vind. Eerlijk gezegd heb ik het wel gehad met dat vechten.’ Dat laatste was in ieder geval geen leugen.

‘Ik weet hoe het is,’ zei Eenarm, die met zijn stomp voor Hondmans gezicht zwaaide. ‘Hoe is het daarboven?’

‘Best. De Unie staat nog buiten haar eigen muren, ze proberen van alles om binnen te komen, en wij zitten aan de overkant van de rivier op ze te wachten. Zo gaat het al weken.’

‘Ik heb gehoord dat een paar jongens zijn overgelopen naar de Unie. Ik heb gehoord dat ouwe Drieboom daarboven is gesneuveld.’

‘Hij was een goeie kerel, Rudd Drieboom,’ zei de ouwe jongen. ‘Goeie kerel.’

‘Ja.’ Hondman knikte. ‘Dat klopt.’

‘Maar ik heb gehoord dat Hondman hem vervangt,’ zei Eenarm.

‘Is dat zo?’

‘Heb ik gehoord. Gemene klootzak, dat. Enorme kerel. Ze noemen hem Hondman omdat hij een keer de tepels van een vrouw heeft afgebeten.’

Hondman knipperde met zijn ogen. ‘O ja? Nou, ik heb hem nog nooit gezien.’

‘Ik heb gehoord dat de Bloedige Negen daarboven was,’ fluisterde de jongen, met grote ogen alsof hij het over een geest had.

De andere twee snoven. ‘De Bloedige Negen is dood, jongen, en opgeruimd staat netjes, die kwaadaardige smeerlap.’ Eenarm huiverde. ‘Verdomme, wat heb jij soms stomme ideeën in je kop.’

‘Ik heb het ook maar gehoord.’

De ouwe jongen nam nog een slok en smakte met zijn lippen. ‘Maakt niet veel uit wie waar zit. De Unie zal zich wel gaan vervelen zodra ze hun fort terug hebben. Ze vervelen zich en gaan naar huis, de zee over, en alles is weer normaal. En ze komen toch niet hierheen, naar Uffrith.’

‘Nee,’ zei Eenarm opgewekt. ‘Hier komen ze niet.’

‘Waarom moeten we dan naar ze uitkijken?’ dramde de jongen.

De oude man sloeg zijn ogen ten hemel alsof hij dit al tien keer had gehoord en altijd hetzelfde antwoord gaf. ‘Omdat dat de taak is die we hebben gekregen, jongen.’

‘En als je een taak krijgt, moet je die gewoon goed uitvoeren.’ Hondman herinnerde zich dat Logen hem datzelfde had gezegd, en Drieboom ook. Allebei weg nu, terug naar de modder, maar het was nog steeds waar. ‘Zelfs als het saai werk is, of gevaarlijk, of duister. Zelfs als het werk is dat je liever niet zou doen.’ Verdomme, hij moest pissen. Altijd, op dit soort momenten.

‘Dat is waar,’ zei de oude man, glimlachend in zijn beker. ‘Dingen moeten gedaan worden.’

‘Klopt. Maar wel jammer. Jullie lijken me best aardige kerels.’ Hondman reikte op zijn rug, alsof hij aan zijn reet krabde.

‘Jammer?’ De jongen keek verwonderd. ‘Hoe bedoel je jam...’

Dat was het moment dat Douw achter hem opdook en zijn hals opensneed.

Bijna tegelijkertijd sloeg Grims vuile hand over Eenarms mond en gleeed de bloedige punt van een mes door de spleet in zijn mantel naar buiten. Hondman sprong naar voren en stak de oude man drie keer snel tussen zijn ribben. Hij piepte en struikelde, met grote ogen, zijn beker nog bungelend aan zijn hand terwijl het kwijl uit zijn open mond liep. Toen viel hij om.

De jongen kroop een stukje weg. Hij hield zijn ene hand tegen zijn nek en probeerde het bloed binnen te houden, en met de andere reikte hij naar de paal waar de alarmbel aan hing. Hij had wel lef, vond Hondman, om aan die bel te denken terwijl zijn keel doorgesneden was, maar hij had zich nog geen stap voortgesleept toen Douw hard op zijn nek stampte en hem plat neerdrukte.

Hondman trok een grimas toen hij de nekwervels van de jongen hoorde kraken. Hij had het waarschijnlijk niet verdiend om zo te sterven. Maar zo ging het in een oorlog. Een heleboel mensen die het niet verdienen gingen eraan. De klus moest geklaard worden, en zij hadden hem geklaard en leefden alle drie nog. Daar had hij wel zo’n beet-

je op kunnen hopen bij zulk werk, maar toch liet het op een of andere manier een nare nasmaak achter. Hij had het nooit gemakkelijk gevonden, maar het was moeilijker dan ooit nu hij hoofdman was. Vreemd, hoeveel gemakkelijker het is om mensen te doden als iemand anders je dat opdraagt. Zwaar werk, doden. Zwaarder dan je zou denken.

Behalve als je Zwarte Douw heette, natuurlijk. Die klootzak doodde net zo gemakkelijk een vent als dat hij piste. Daarom was hij er ook zo verrekke goed in. Hondman zag hem bukken, de mantel van het slappe lijk van Eenarm trekken en die om zijn eigen schouders leggen, en vervolgens de dode in zee rollen, zo achteloos alsof hij afval dumpte.

‘Jij hebt twee armen,’ zei Grim, die de mantel van de oude man al aanhad.

Douw keek omlaag. ‘Wat wou je daarmee zeggen? Ik hak heus mijn arm er niet af om beter vermomd te zijn, idioot!’

‘Hij bedoelt dat je hem uit het zicht moet houden.’ Hondman zag dat Douw met een vuile vinger een beker uitveegde, drank inschonk en die achterovergooide. ‘Hoe kun je nou drinken op een moment als dit?’ vroeg hij, terwijl hij de bloedige mantel van de jongen van het lijk trok.

Douw schonk schouderophalend nog eens in. ‘Zonde om te verspillen. En zoals je al zei: koud vannacht.’ Hij grijnsde akelig. ‘Verdomme, wat kun jij kletsen, Hondman. Cregg is de naam.’ Hij zette een paar strompelende passen. ‘In m’n reet gestoken bij Dunbrec! Hoe kom je erbij?’ Hij sloeg Grim met de rug van zijn hand op de schouder. ‘Schitterend, hè? Ze hebben daar toch een woord voor? Wat was het ook alweer?’

‘Gewiekst,’ zei Grim.

Douws ogen lichtten op. ‘Plausibel. Dat is wat jij bent, Hondman. Je bent een gewiekste rotzak. Ik zweer je, je had kunnen zeggen dat je Skarling Kaploos zelf was, en dan nog hadden ze je geloofd. Ik snap niet hoe je je smoel zo in de plooi houdt!’

Hondman had niet zo’n zin om te lachen. Hij had geen zin om te kijken naar die twee lijken die nog op de stenen lagen. Bleef zich maar zorgen maken dat die jongen het koud zou krijgen zonder zijn mantel. Belachelijk om daaraan te denken, aangezien hij in een poel bloed van een pas breed lag.

‘Zo kan-ie wel weer,’ gromde hij. ‘Dump die twee en ga bij die poort staan. Je weet niet wanneer er nog meer lui komen.’